

NOVELA K SÉRII **MYSLOMÁGOVIA**

V ZAJATÍ

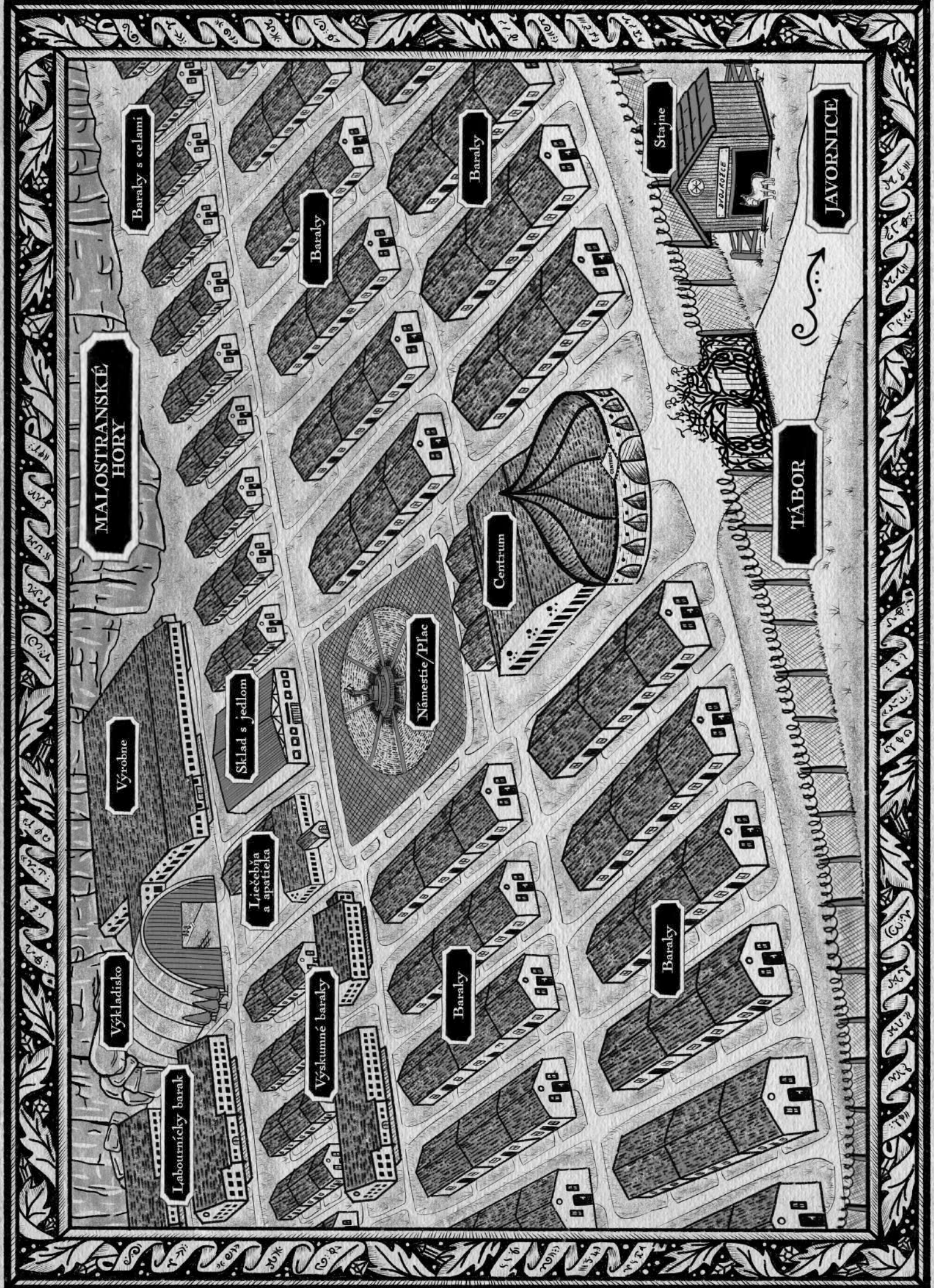
MYSLOMÁGOV

VERMIOVÉ BANE

V. S. MOSER

VZA

MALOŠTRANSKÉ
HORY

Baraky s celami

Baraky

Baraky

Stajne

JAVORNICE

TÁBOR

Centrum

Náměstí P'lac

Výrobne

Sklad s jedlomm

Léčebná
a apatička

Výkladisko

Laboušnícky barak

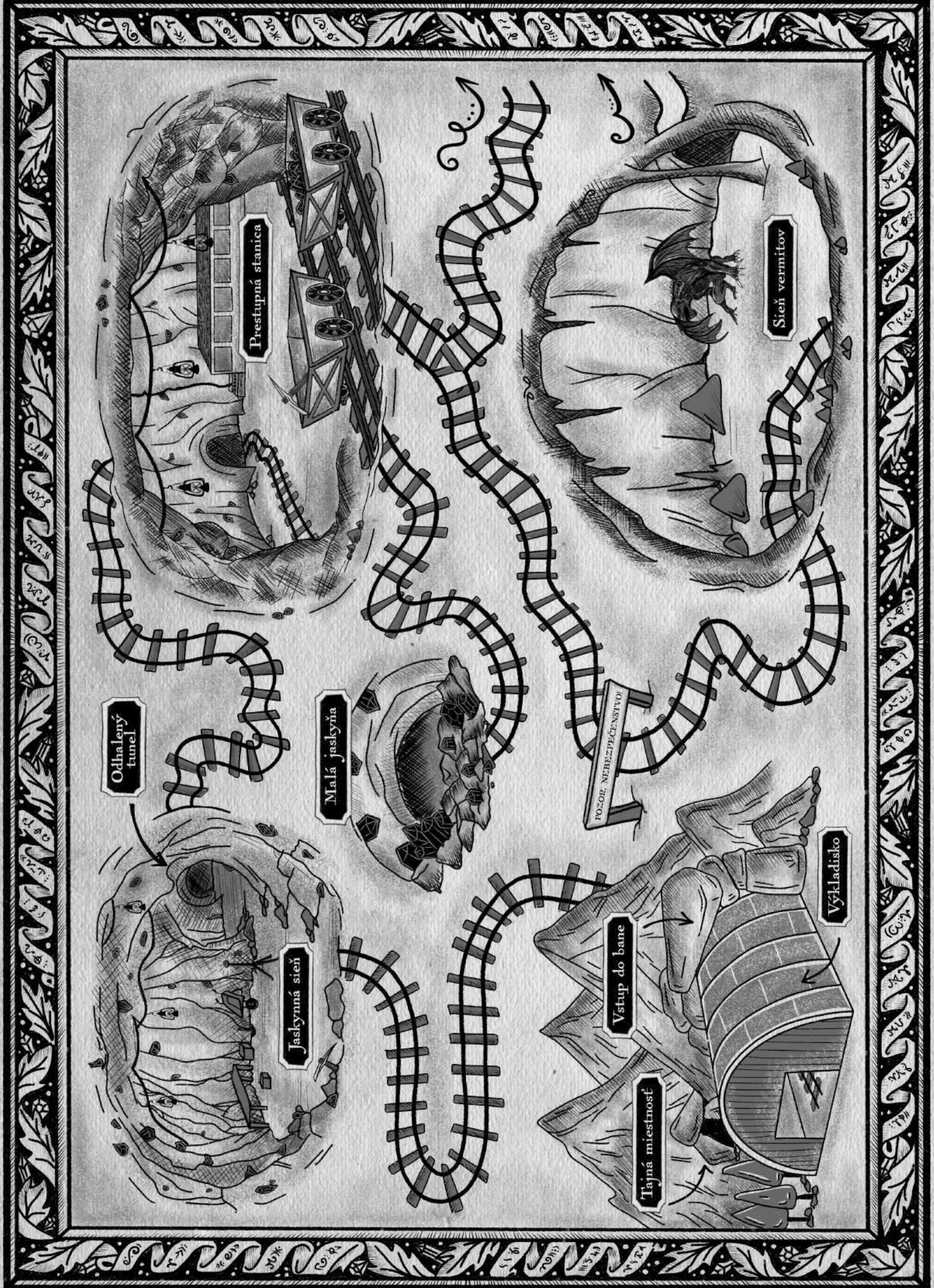
Výstunné baraky

Baraky

Baraky

Prestupná stanica

Sieň vermitov

Odha leny tunel

Malá jaskyňa

POZOR! NEBEZPEČENSTVO!

Výkladisko

Jaskynná sieň

Vstup do bane

Tajná miestnosť

VZAJAĽI

MYSLONÁGOV

Novela k sérii

MYSLONÁGOVIA

V. S. MOSER

V ZAJATÍ

MYSLOMĀGOV

VZM

Copyright © V. S. Moser, 2024
Cover and Endpapers Artwork and Design © V. S. Moser, 2024
Illustrations and interior art © V. S. Moser, 2024
Mysľomágovia® is a trade mark of V. S. Moser. All rights reserved.

ISBN 978-80-974877-0-6
ISBN 978-80-974877-1-3 pdf
ISBN 978-80-974877-2-0 epub
ISBN 978-80-974877-3-7 mobi

Venujem tým, ktorí sa neboja byť sami sebou a bojovať za to, v čo veria.

„EXTERMINADO INCONVENIENTIS!“

PREDSLOV

*Dokáže človek veriaci vo svoj druh,
túžiaci nastoliť konečne zmenu,
prerušiť začarovaný kruh?
Ak áno, za akú cenu?*

*Byť a nevedieť?
Alebo vedieť a nekonať?
Zvoliť si v zajatí prežiť,
či radšej slobodne skončiť?*

*Si to naozaj ty, sloboda?
Nútiš ma robiť hrozné veci!
Toto nebola naša dohoda!
Teraz nosím ťarchu sveta na vlastnom pleci.*

*Túžba po moci nemá žiadnej obdoby,
mnohí už slepo podľahli jej čaru.
Nevinné obeť si kopú vlastné hroby,
bránia sa tých hore rozmaru.*

*Všetci naokolo prijímajúci rozkazy
ubližujú nielen iným, ale najmä sebe.
Stávajú sa nástrojom každodennej skazy,
kráčajúc po zemi ako po vyhorenej pahrebe.*

*Dokáže človek veriť človeku
a pritom nenechať svoje hodnoty zhnúť?
Počúvať pravdu odvekú:
Ži a nechaj žiť?*

ČASŤ

I.

V NEVEDOMOSTI

*Byť a nevedieť alebo
vedieť a nekonať?*

1. KAPITOLA

Tris stála pred kuchynskou linkou a spokojne krájala očistenú mrkvu na kolieska. Na chvíľku sa zastavila a pozrela sa von oknom na stmievajúcu sa oblohu, na ktorej sa začali vlniť zelené odtiene aurory. Bol krásny studený večer a hore na severe prituhovalo.

Dnes chystala na večeru zeleninové kari, ktoré Jared – jej manžel – tak miloval. Nožom zosunula nakrájané kúsky mrkvy do hrnca k ostatnej zelenine a vzala do ruky brokolicu.

„Netreba ti s niečím pomôcť?!“ zvolal na ňu z obývačky Jared, ktorý si, popíjajúc čaj, čítal knihu.

Tris bývala s manželom v malom domčeku v *Nordheime* síce krátko, no obaja vedeli, že je to miesto, kde sa chcú usadiť natrvalo a založiť si rodinu. Uťahnuť sa do Nordheimu bolo pre Tris ťažkým rozhodnutím.

Bola síce mladá, no už počas štúdia vyššej myslomágie sa stala uznávanou mineralogičkou. Mala na svojom konte niekoľko

prestížnych ocenení za výskum v oblasti myslomagických kryštálov. Jej kariéra bola v rozkvetu a *Sardonis*, v ktorom predtým žila a študovala, jej poskytoval oveľa väčšie možnosti ako malé mestečko na severovýchode *Onisu*.

Nadýchla sa, že Jaredovi odpovie, keď sa v tom momente dvere do ich domu doslova rozleteli. Dnu bez akéhokoľvek vysvetľovania vtrhla špeciálna jednotka *ochrancov* zo *Sardonisu*. Do kuchyne napochodovalo asi desať chlapov odetých do tmavých *kaftanov*, ktoré mali v pásoch uviazané runami zdobenými opaskami.

Tris na nich nechápavo vyvalila oči.

„Tris Bergová?“ stroho zo seba dostal vedúci jednotky, ktorý vykročil z dokonale vytvoreného radu smerom k nej, a ešte väčšmi sa napriamril.

Vystrašene pokývala hlavou na znak súhlasu a podvedome ustúpila o krok vzad.

Jared sa medzitým postavil z gauča a ako strela vyletel z obývačky rovno do kuchyne. „Vysvetlí mi niekto, čo sa tu deje?!“ nahnevane zvolal.

Ochranca sa však naňho ani len nepozrel. Odignoroval ho a strčil Tris do ruky zrolovaný pergamen, na ktorom sa jasne vynímala pečať *Grémia*.

Tris sa šokovane pozrela na zvitok, bez váhania pečať prelomila a pergamen roztvorila. Keď dočítala posledné riadky, otočila sa k Jaredovi a zmätene prehovorila: „Mám sa okamžite dostaviť do vládnej veže budovy *Magna Casta* v *Sardonise*!“

Jared sa na ňu nechápavo pozrel. Otočil sa k ochrancom a zaspal ich otázkami: „Čože? Akože hneď teraz? Čo také príšerné sa udialo, že to nemôže počkať do zajtra?“

Ochranca sa však ani len neunúval s vysvetľovaním. Jareda opäť zámerne prehliadal, odsunul ho preč a Tris vyzval, aby si zbalila najnutnejšie veci: „Máte pätnásť minút. V *Sardonise* pravdepodobne ostanete niekoľko dní. Podľa toho sa aj zariadte!“

Tris si založila ruky v bok a bez pohnutia ostala stáť v kuchyni. „Pred tým, ako sa začnem bez akýchkoľvek bližších informácií baliť, by ste mi mohli povedať aspoň jedno. Čo sa to vlastne, do *helementov*, deje? Spravila som vari niečo zlé, že sa ku mne správate tak povýšenecky?“ Bez pohnutia stála a trvala na svojom.

Na jej otázku však neodpovedal vedúci jednotky, ale staršia vysoká žena s nakrátko ostrihanými blond – takmer až bielymi – vlasmi, ktoré mala upravené do strapatého účesu. *Arbiterka* McRyanová nahnevane vtrhla do domu, ktorého dvere boli celý ten čas otvorené dokorán. „Ide o prísne tajné informácie! Obávam sa, že oprávnenie vám ich podať majú len *klerici!*“ Pozrela sa prísne na Tris. „Smiem sa spýtať, na čo ešte čakáte? Nerozumiete, že ide o núdzovú situáciu?!“ Snažila sa vetu podať pokojným hlasom, no bolo zjavné, že je tiež pod tlakom.

Prítomnosť arbiterky Tris ešte väčšmi rozrušila. Nielenže v jej dome stála celá jednotka špeciálne vycvičených ochrancov, ale práve vkročila dnu aj najvyššie postavená ochrankyňa – vyšetrovatelka – na Onise! *Muselo sa stať naozaj niečo vážne, keď prišla osobne!* Pomyslela si.

Tris nahlas preglgla a bez slova zamierila k schodom, ktoré viedli na prvé poschodie do ich spálne. *Dúfam, že to nesúvisí s mojím starým výskumom. Len to nie!* Prosíkala v duchu.

Horniny a minerály Tris fascinovali od malička. K magickým nerastom mala vždy blízky vzťah, akoby aj nie, keď jej hlavnou myšľomagicou schopnosťou je prepojenie s prírodou, hlavne s tou anorganickou. Pred tým, ako sa presťahovali do Nordheimu, v Sardonise viedla tajný výskum.

Na chvíľu zabudla na všetko naokolo. Na Jareda, na ich vysnívajúci rodinný život, na to, že má v dome špeciálnu jednotku ochrancov. Zo zamyslenia ju prebrala až ruka na jej ramene. Prudko podskočila.

„V žiadnom prípade tá nenechám ísť samu!“ pošepkal jej do ucha Jared. „Idem do Sardonisu s tebou, či sa im to páči alebo nie!“ rázne predniesol.

Jared bol zlatíčko – starostlivý, ochranársky manžel, ktorý Tris miloval. Keď však šlo do tuhého, vedel byť rázny a dosiahnuť svoje. Zišiel z hornej izby späť do obývačky a po niekoľkominútovej ostrej výmene názorov arbiterka napokon pristúpila na to, aby mohol Tris sprevádzať, avšak s jednou podmienkou: *Bude maximálne rešpektovať nariadenia a príkazy a nepliesť sa do vecí, do ktorých ho nič nie je!* Jared porazene súhlasil. Aj tak nemal na výber.

Do nevelkých cestovných tašiek si obaja zbalil tie najnutnejšie veci.

„Čo si myslíš? O čo ide?“ šeptom sa spýtal Tris, keď do cestovky hádzal posledné kusy oblečenia.

„Úprimne?“ začala. „Netuším. Ale s najväčšou pravdepodobnosťou sa to bude týkať minerálov, kryštálov a hornín.“ Usmiala sa na neho.

„Dáva to zmysel,“ úsmev jej opätoval a jemne sa dotkol jej ramena.

Takmer naraz zodvihli z postele zbalené tašky a zišli dole schodmi do predsieni, kde netrpezlivo postávala jednotka ochrancov.

Pozreli sa jeden na druhého. Na kuchynskej linke stál hrniec s nedovarenou večerou. V obývačke na stole ležala Jaredova otvorená kniha a hrnček s nedopitým čajom. Z tváří im obom bolo možné vyčítať pochybnosti a neistotu.

O čo tu, pre sto kryštálov, ide? Pomysleli si naraz obaja.

Arbiterka so založenými rukami zavelila: „No to by sme konečne mali! A teraz sa ihneď presuňme do nordheimského *Centra k portálu!* Dnes nás čaká dlhá noc!“

2. KAPITOLA

Nordheimský centrálny portál nebol ničím výnimočný. Tak ako každý verejný transportačný myslomagický priechod, aj tento zdobili v ráme umiestnené magické runy a *PoSČ mechanismus*. Tris nevedela, aké *portálové smerovacie číslo* arbiterka na priechode nastavila, no bolo jej jasné, že sa vynoria niekde v Sardonise.

Vstúpili do vo vzduchu sa víriacej tekutiny a ako lusknutím prstov sa ocitli priamo vo *Výskumnom inštitúte*. Jej predpoklady sa potvrdili – boli v Sardonise, a bolo nespochybniteľné, že Grémium potrebuje jej vedomosti a schopnosti z oblasti mineralógie.

Hneď ako vyšli von z myslomagického priechodu, Jareda vzali ochrancovia bokom a zaviedli ho do ubytovacej časti inštitútu. Nedali mu ani len najmenší priestor na námietky.

Tris sa za ním obzrela a snažila sa ho pohľadom uistiť, že bude v poriadku.

„Zložte si sem svoje veci!“ prikázala arbiterka Tris a prstom ukázala na prázdny priestor vedľa recepcie. „Zariadim, aby sa baťožina dostala rovno do vašej izby. My sa ale teraz musíme okamžite presunúť do vládnej budovy Magna Casta. Klerici už na nás čakajú! Zdržali sme sa dlhšie, ako bolo v pláne,“ pohoršene na ňu zazrela.

Do vládnej budovy šli z inštitútu peši. Arbiterka s Tris kráčali ako prvé. Po oboch stranách ich obklopovali do trojuholníkovej formácie zoradení ochrancovia.

Výskumný inštitút sa nachádzal len zopár stovák metrov od vládnej budovy Magna Casta, v ktorej sídlilo Grémium – najvyšší orgán myslomágov na Onise.

Prechádzajúc Námestím slobody míňali obrovský strom, ktorý bol hlavnou svätyňou Sardonisu. Jeho mocné konáre siahali vysoko do neba. Koruna stromu bola posiatá listami a celoročne rozkvitnutými kvetmi. Tie sa presne štyrikrát do roka – v čase osláv *Sviatkov osvietenia* – rozžiarila.

Majestátna budova Magna Casta, ktorú tvorilo niekoľko vysokánskych veží a obrovská prízemná kupola, kde sa okrem skúšok *Žiary osudu* usporadúvali počas roka aj mnohé iné spoločenské podujatia, bola hlavnou dominantou Sardonisu. Cez deň ju vždy bolo vidieť už z diaľky, lebo jej veže sa pod lúčmi svetla krásne trblietali.

Tris nadpozemský magický vzhľad vládnej budovy, ako aj celého hlavného mesta Onisu, zakaždým udivoval. Sardonis vnímala ako dokonalý symbol prepojenia prvkov prírody a pradávnej mágie, no zároveň aj pokroku a inovácie.

Aj keď na prvý pohľad budova možno sčasti pripomínala *fejderskú* katedrálu, zblízka bola detailne zdobená ornamentmi, magickými runami, geometrickými prvkami a čisto prírodnými vyobrazeniami (ako napríklad architektonické zobrazenia konárov, listov, kvetov či kryštálov). A to ju robilo jedinečnou.

Zastali pred budovou a vyšli hore vonkajšími schodmi. Dnu vstúpili masívnou bránou.

Vnútri – napravo od vchodu – sedela myšľomagická úradníčka, ktorá ich na povel arbiterky ihneď zaviedla k transportačnému vnútropodlažnému portálu. Ten plnil podobnú funkciu ako výťah vo svete fejderov – sprostredkoval prepravu medzi poschodiami vysokej vládnej veže.

Tris žila v Sardonise niekoľko rokov, no doposiaľ nemala tú možnosť navštíviť vežu, v ktorej sídlilo Grémium. Sem mohli chodiť len klerici alebo špeciálne prípady s povolením. Dnes tým špeciálnym prípadom bola aj ona.

Myšľomagická úradníčka nastavila priechod a naznačila arbiterke, Tris a ochrancom, aby vstúpili dnu do v priestore sa vznášajúcej tekutej žiary.

Netrvalo ani pár sekúnd a z portálu sa vynorili na najvyššom podlaží.

Prechádzajúc dlhou chodbou míňali veľké okná, za ktorými sa rozprestieral pompézny Sardonis. Takto z výšky vyzeralo mesto ešte vznešenejšie.

Tris sa pristavila pri jednom z okien. Ľudia dole sa jej zdali v porovnaní s pompou naokolo takí malí, nepatrní a nepodstatní. *Vnímajú nás takto aj klerici?* Prebleslo jej hlavou. Keď si však všimla arbiterkin prísny výraz tváre, ihneď sa odvrátila od okna a opäť sa dala do pohybu, aby ju nasledovala.

Došli na koniec chodby, kde sa nachádzali mohutné vyrezávané dvere do zasadacej miestnosti.

Arbiterka pred miestnosťou zastala a prikázala ochrancom, aby počkali vonku. Spolu s Tris vstúpili do zasadačky a McRyanová za sebou zatvorila ťažké dvere.

V strede miestnosti sa nachádzal masívny okrúhly stôl, okolo ktorého sedeli šiesti klerici odetí do zafírovomodrých kaftanov. Sálali z nich prísnosť a vážnosť, ktoré v Tris vzbudzovali tak trochu

strach. Na jej počudovanie robili klerikom spoločnosť ďalší štyria myslomágovia. Predpokladala, že ide o významné osobnosti Onisu, nikoho z nich ale nepoznala.

Vnútri vládla napätá atmosféra a nepokoj bolo v miestnosti doslova cítiť.

„Ospravedlňujem sa za to, že ste na nás museli čakať,“ začala arbiterka a pred klerikmi spravila mierny pukerlík. Tris ju automaticky napodobnila. „Snažili sme sa pani Bergovú dopraviť do Sardonisu tak rýchlo, ako to bolo možné.“

„Ďakujem, pani arbiterka. Posadte sa, prosím vás, k ostatným,“ prevzal plynule slovo klerik Windhager, ktorý mal dozadu uhladené krátke šedivé vlasy a nahladko oholenú tvár so strohými črtami. „Mali by sme byť všetci.“ Tón, melódia a pomalé tempo reči, ktorou klerik hovoril, zneli múdro a uvážene. Maximilián Windhager bol najstarším členom Grémia a už samotný pohľad na neho vzbudzoval v človeku úctu a rešpekt.

„Určite sa všetci už hodnú chvíľu pýtate, prečo sme vás dali tak narýchlo zavolať. Čo také neodkladné sa udialo, že to nemohlo počkať do rána?“ klerik sa odmlčal. „Nebojte sa, o malú chvíľu vám vysvetlíme dôvody nášho konania. Predtým vás však musíme poprosiť, aby ste zaviazali tento *uzol mlčanlivosti*,“ povedal a položil na stôl niekoľko desiatok centimetrov dlhý kus magického vlákna.

Tris nikdy predtým uzol mlčanlivosti nevidela. Bol symbolom prísľubu udržania tajomstva. Každý, kto takýto uzol uviaže, sa zaväzuje, že neprezradí informácie, ktoré mu boli podané. Jedine jeho rozviazanie oprávňuje osobu o danej veci prehovoriť. Ide o rafinovanú mágiu, ktorá osobe, ak by aj akokoľvek veľmi chcela, nedovolí vyzradiť tajomstvo predmetu uzla.

Na tvárach piatich hostí sa zjavil zmätený výraz.

„Nemusíte sa báť. Po tom, čo si nás vypočujete, sa stále môžete rozhodnúť a odísť,“ vysvetlila klerička Stillwaterová – milá, prívetivá šesťdesiatnička.

„Nik z vás tu nie je nasilu,“ pridal sa klerik Lazar, ktorému dlhšie prešedivené vlasy jemne padali do tváre. Tú mu zdobila stredne dlhá brada. „Potrebujeme však vašu pomoc. Onis vás potrebuje. Ste najlepší vo svojom fachu. Preto sme vás sem zavolali. Nemáme na výber.“

Klerik Windhager naznačil Baltazárovi Lazarovi, aby ďalej nepokračoval, a posunul kus magického vlákna smerom k Tris. Tá vzala povraz do ruky a neisto sa rozhladla okolo seba. Na chvíľu zaváhala, no nechcela zbytočne zdržiavať a robiť problémy. *Čo také zlé sa môže stať? Ak sa mi to, čo mi Grémium predloží, nebude páčiť, stále môžem odísť.* Posmeľovala sa, až napokon na vlákne spravila slučku, ktorú pevne utiahla.

Štyria ďalší myslomágovia nasledovali jej vzor a na magickom vlákne uviazali vlastné uzly.

„Pani arbiterka,“ vyzval McRyanovú klerik Lazar.

McRyanová trochu prekvapene prikývla. Vlákno, na ktorom už bolo uviazaných päť samostatných uzlov, bez námietok uchopila za oba konce a uzavrela ho vlastnou slučkou. Klerik Windhager slučku pokvapkal voskom a uzol mlčanlivosti zapečatil pečatidlom Grémia.

„Tak, a oficiality máme za sebou,“ pokojne predniesol. „Teraz nás čaká tá menej príjemná časť...“

Tris si v duchu priala, aby klerik konečne prešiel k veci. Jeho pomalé tempo reči ju uspávalo, no nechcela byť nezdvorilá. Rovnako rozpoloženie však vyčítala aj z tváří ostatných hostí, ktorých, podobne ako ju, Grémium vytrhlo z domu uprostred večera.

Klerik Lazar tiež vycítil napätie v miestnosti a bez vyzvania si sám vzal slovo. Vedel, že klerik Windhager má už svoj vek a spôsob jeho reči by v danej chvíli mohol situácii viac ublížiť ako pomôcť.

„Dnes bol v *Malostranských horách* objavený neznámy nerast, z ktorého sa uvoľňuje neidentifikovateľná energia,“ prešiel rovno k veci. „Ide o nevysvetliteľný nález.“

Prísediaci hostia sa na seba vzájomne pozreli, no nik si nedovolil klerika prerušiť.

Baltazár Lazar sa postavil. Podišiel k menšiemu stolíku nachádzajúcemu sa za jeho chrbtom, vzal do rúk ťažkú truhlicu a s rachotom ju položil do stredu veľkého okrúhleho stola.

Hostia ho so zatajeným dychom sledovali a čakali na to, čo sa bude diať ďalej.

Klerik otvoril veko na truhlici a vybral z nej na stôl kus tmavého nerastu s kovovým vzhľadom vo veľkosti ľudskej päste.

„*Magnetit?*“ nechápavo zvolala jedna z prísediacich.

Tris na jej slová pohotovo zareagovala: „Toto nie je magnetit!“ Oči sa jej ihneď rozžiarili. Aj takto na diaľku dokázala rozoznať, že naozaj ide o niečo nové – neznáme.

Okamžite sa postavila a bez toho, aby si vypýtala od klerikov akékoľvek povolenie, pristúpila bližšie k nerastu. Ako zhypnotizovaná naň hľadela a bez žmurknutia ho skúmala pohľadom.

Keď sa nadeň naklonila, aby si ho prezrela zblízka, klerička Stilwaterová ju vopred upozornila: „Len vás chcem varovať. Nedotýkajte sa ho, keď nie ste pripravená na jeho účinok! Samotný nerast vám možno priamo neublíži, ale pocit, ktorý po dotyku s ním nadobudnete, je nepríjemný. Ten kameň vám doslova zablokuje myseľ.“

Tris nerozumela jej slovám, a tak sa rozhodla na vlastnej koži presvedčiť, o čom klerička hovorí. Natiahla ruku k nerastu a pomaly, neisto sa ho dotkla. To, čo pocítila pri kontakte s ním, sa dalo naozaj len ťažko popísať. Zahmlilo jej myseľ – nedokázala jasne premýšľať, akoby odrazu všetko magické v nej pominulo a vnútri jej *pectusu* ostalo len nekonečné bezduché prázdno. Pokúsila sa nerast od seba odsunúť myslomágiou, no nedokázala to.

Po krátkej chvíli odtiahla ruku a neveriaco prehovorila: „To predsa nie je možné! Nerast blokuje moju myseľ aj myslomágiu! S ničím podobným som sa doposiaľ nestretla!“

V miestnosti nastala vrava. Jej prísediaci kolegovia na ňu hľadeli s vyvalenými očami. Priestorom sa roznieslo množstvo otázok a hypotéz.

„Blokujete myslomágiu?!“ zaznelo z úst ženy.

„Neverím! Ako to?“ zapochyboval jeden z mužov.

„Takéto vlastnosti sme doposiaľ nezaznamenali v súvislosti so žiadnou látkou!“ ozval sa ďalší.

Neriadenú vravu napokon prerušil klerik Windhager. „Zostavili sme tento tím, aby sme spoločne prišli na to, o čo skutočne ide a aké riziká so sebou tento nález prináša. Nerast blokujúci myslomágiu je pre nás všetkých novinkou. Zatiaľ sme objavili len tento jediný kúsok – exemplár, ktorý nemusí byť problematický. Nebezpečenstvo môže nastať, ak by sa tento nerast objavil vo väčšom množstve. Čo ak má jeho sila schopnosť kontaminovať magický svet? Akú skazu môže so sebou priniesť energia blokujúca myslomágiu?! Čo ak pohltí celý Onis?!“

Tváre myslomágov v miestnosti obeleli. Klerik Windhager mal pravdu. To, čo na prvý pohľad vyzeralo ako vzrušujúci nález, sa odrazu premenilo na vážnu hrozbu.

„Ak by sa v oblasti Malostranských hôr objavilo väčšie množstvo tohto nerastu, musíme byť na to vopred pripravení!“ doplnil klerik Lazar.

„Žiť na Onise bez možnosti myslomágie by bolo to isté, akoby nikdy žiaden magický svet neexistoval!“ zhrozene predniesla klerička Stillwaterová.

„A to nesmieme v žiadnom prípade dopustiť,“ prísne dodal klerik Windhager. „Preto ste tu! Aby ste čo najskôr zistili, s čím máme do činenia!“

